

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kunskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 4

15. Februar 1913

62. Aargang

Det nye Testamente Indflydelse paa Literatur og Historie.

Af Professor John Henry Evans i »Improvement Era«.

I.

Fremragende Mænd have gjentagende Gange erklæret, at dersom de vare blevne fastede op paa en øde Ø og tvungne til at opholde sig der alene i længere Tid med Ret til kun at vælge een Bog at læse i, da vilde de vælge Bibelen. Paa alle de utallige Listen over Verdens bedste Bøger er Bibelen stedse blevet anført som en af de første og vigtigste.

Det nye Testamente udgør en Del af Bibelen og er derfor en Del af den værdifuldeste literære og historiske Dokumentsamling, som vi have modtaget fra forrige Tider. Som Literatur betragtet er det gamle Testamente maaßke betydeligere. Carlyle ansaa f. Ex. Jobs Bog for at være det største literære Meisterværk, der nogensinde er fremkommet, og de fleste Literaturhistorikere ere vist enige med ham heri. Men det nye Testamente, som ogsaa indeholder Ting af stor literær Værdi, har dog haft en langt større Indflydelse i Verden end det gamle.

Det nye Testamente er strengt taget ikke een Bog, men en Samling af Bøger. Det omfatter 27 Bøger, skrevne af 7 forskjellige Forfattere. Matthæus og Markus skrev hver een, Lukas skrev to, Johannes fem, Paulus tolv, Peter to og Hebreer-Brevets ukjendte Forfatter een. Det Tidsrum, hvori alle disse Bøger bleve skrevne, antages almindeligvis

at strække sig fra Aaret 44, i hvilket St. Jakobs Brev blev skrevet, til Aaret 80.

Lad os for at faa en klar Forstaaelse af den Kjendsgjerning, at det nye Testamente bestaar af et Antal selvstændige Bøger eller Skrivelser, antage, at vi havde: 1) fire Omrids af Profeten Joseph Smiths Liv, skrevne af fire forskjellige Forsættere og paa forskjellige Tidspunkter, uden at disse Skribenter havde nogen Tanke om, at deres Bøger nogensinde vilde blive sammenføjede til een Bog; 2) en Beretning om Kirkens Opkomst og Væxt i de første Aar, men hovedsagelig f. Ex. om Orson Bratts Rejsen; 3) 21 korte Breve, skrevne af nogle af Apostolerne, snart til dette eller hint Ward, snart til Kirken som et Hele eller til private Personer, og 4) lad os sige Eldste Orson F. Whitneys „Elias“. Dersom vi nu vilde samle alle disse til eet Bind paa henved 500 Sider af samme Størrelse som den Side, De her læser, da vilde vi faa en Bog, der i Størrelse, Indhold og Ordning vilde ligne det nye Testamente. De ser altsaa, at hele det nye Testamentes overordentlig værdifulde Indhold kan faa Plads i en Bog af samme Størrelse som en almindelig Roman.

Som allerede nævnt er der fire Skildringer af Frelserens Liv. Disse blev skrevne af fire forskjellige Mænd, som hver især skrev med et bestemt Formaal for Øje. Matthæus skrev sin Beretning for Jøderne, Markus sin for Hedningerne og Lukas sin for en Person ved Navn Theophilus; Johannes' Hensigt var at vise Jesu Guddommelighed. Apostlenes Gjerninger, som blev skrevne af Lukas, give en Beretning om Kirkens Begyndelse og dens Udbredelse over Palæstina „til Jordens Ende“. Med Undtagelse af Abenbaringen bestaar det øvrige af Breve af meget forskjellig Længde.

Naar vi studere det nye Testamente, maa vi gjøre det enten fra begge eller fra et af følgende to Synspunkter: Vi kunne betragte det fra et literært Standpunkt, eller vi kunne betragte det som Aarsag til verdenshistoriske Begivenheder. Lad os først søge at danne os en Mening om dets literære Værdi og derefter om dets historiske.

II.

Vi maa huske paa, at det nye Testamente er en Literatur for sig selv. Det vil sige, det er ikke en Fortælling, uagtet det indeholder ypperlige Historier; ejheller er det en filosofisk Ushandling, uagtet det indeholder mange vije Udtalelser. Mæsten enhver Skrivemethode er benyttet deri. For det første indeholder det Fortællinger af højeste Værdi, som f. Ex. den fortalte Søn (Lukas 15: 12-32). For det andet Visdom, som f. Ex. Jakobs Bog. For det tredie indeholder det personlige Breve, som f. Ex. Brevet til Timotheus. Det indeholder ogsaa Poesi, f. Ex. i visse Dele af Abenbaringen (20: 11 til 22: 5), og Taler, saasom

Paulus' Forsvar for Kong Agrippa (Ap. Gjern. 26: 1-29) samt ntallige herlige og digteriske Bendinger, f. Ex. Matthæus 6: 28-30 og 1 Kor. 13. Kap.

Dommene over den Maade, hvorpaas disse Skrifter ere affattede, kunne jaadanne Mænd, der have viet hele deres Liv til Digtekunstens Muse, og som kunne anses for at have mest Held med sig paa dette Omraade, bedst afgive.

Den engelske Forsatter Charles Reade siger, at „ingen almindelig eller uinspireret menneskelig Kløgt eller Geni kan estergjøre den vidunderlige Kortfattethed, de rafte Penselstrøg, med hvilke den hellige Krist Gang efter Gang med et Ord eller to fremstiller menneskelige Karakterer lyslevende for os og saar dem til at leve i vor Hukommelse saaledes, at vi næsten synes at have kjendt dem. Ikke en Gang hos Shakespeare finde vi noget lignende“.

Robert Louis Stevenson, en anden fremragende engelsk Forsatter, siger: „Skrevne i Østen ville disse Karakterer dog leve for evigt i Vesten; skrevne i en Provinds ville de dog gjennemtrænge Verden; affattede i en Uvidenhedens Tidsperiode skattes de dog højere og højere, efterhaanden som Civilisationen gaar frem; et Oldtidsprodukt, der gaar til Hjertet hos Mænd, Kvinder og Børn i vore Dage. Er det da en Overdrivelse at sige, at Bibelens Skildringer ere literære Bidunder?“

En tredie engelsk Forsatter, Hall Cain, fremkommer med et lignende Bidnesbyrd om Bibelens store literære Værdi. „Jeg tror, jeg kjender min Bibel“, siger han, „som fun faa literære Mænd kjende den. Der er ingen Bog i Verden, som kan sammenlignes med den, og de bedste Fortællinger, der nogensinde ere skrevne, staa langt tilbage for hvilken som helst af dens kortere Historier. De stærke Følelsesudtryk og de Sjælsrørelser, som findes i mine Bøger, ere ikke mine egne Frembringer, men tagne fra Bibelen.“

Swift, det attende Aarhundredes store literære Leder i England, siger: „Jeg er overbevist om, at Bibelens Oversætttere vare Mestre i en engelsk Stil, der passer langt bedre til denne Bog end vore nuværende Skrivemethoder, og denne Stil udmaerker sig ved den Naturlighed, der gaar igjennem det Hele.“

Matthew Arnold, den berømte engelske Poet og Literaturkritiker, siger, at den engelske Bibel „indsører den virkelige Poesis eneste Grundprincip, det ophøjende og inspirerende Element, der er Grundvolden for Oplysningsarbejdet blandt vort Lands Indvaanere“.

Laudor, ogsaa en engelsk Digter, siger, at Bibelen „indeholder flere Exempler paa Geni og Kunst end nogen anden Bog i Verden“.

Scott, en af Englands fire største Forsattere, siger: „Den flittigste og lærdeste Student kan ikke, selv om han lever aldrig saa længe, opnaa at erhverve sig en fuldkommen Kunstdæk om dette ene Bind. Jo længere

og dybere han kommer ned i Minen, des rigere bliver Malmen; stadig udstrømmer fra dens Blade nyt Lys, hvis Straaler belyse og fremvise Guds Værk og oplyse Menneskets Beje, og han vil i det mindste forlade Verden med den Følelse, at jo mere han gransede Skriften, des mere overbevistes han om dens uvurderlige Værdi og om sin egen Uvidenhed." Da Scott laa paa sin Dødsseng, bad han om „Bogen". „Hvilken Bog?" spurgte Lockhart, hans Svigersøn. „Bogen", svarede han; „der er kun een — Bibelen!"

Dr. Samuel Johnson erklærede, at han haabede at være i Stand til at „læse hele Bibelen en Gang om Året, saa længe han levede".

Historikeren Troude ansaa Bibelens Indhold for at være „den sjældneste og rigeste Literatur, der eksisterer i alle Tænkningens og Digtningens forsjellige Grene".

Macaulay kaldte Bibelen „en forbausende Bog — en Bog, der, selv om alt andet i vort Sprog skulde gaa til Grunde, alene vilde være tilstrækkelig til at vise dets Skønhed og Kraft i hele dets Udførkning".

Saaledes have de, der kunne figes at være bedst kjendte med Literaturens og Digtekunstens Hemmeligheder, vurderei de hebraiske Skrifter. Det er kun naturligt at antage, at denne ypperlige literære Model har udøvet og vedblivende udøver en meget stor Indflydelse. En Undersøgelse af den engelske Literatur vil vise os denne Indflydelses Udstrekning. Cannon Farrer nævner Shakespeare, Dante og Milton som „moralske Fyrtaarne ved det mørke og stormfulde Hav" og viser, hvormeget disse Mænds Værker have været paavirkede af Bibelen. „Miltons Tabte Paradis og Gjenvundne Paradis ere usorbeholdne Fortolkninger af Hældet og Forløsningen. Dantes Gudommelige Komedie er hverken mere eller mindre end en Menneskessjæls Livshistorie, forløst fra Synd og Bildsarelser, fra onde Lyster og Tilbøjeligheder og bragt tilbage paa den rette Vej. De tre store Afsnit kunne godt i Stedet for Hølvede, Skjærsilden og Paradiset kaldes Skyld, Omvendelse og Gjenvunden Lyksalighed."

Professor Cook siger: „At berige og forædle et Folks Sprog er at berige og forædle Følelseslivet hos ethvert Menneske, som bruger dette Sprog. Det engelske Sprog har gjennemgaet en saadan berigende og forædlende Proces i et Tidsrum af 1300 Åar, og den Bog, som direkte eller indirekte har udøvet den største Indflydelse i denne Retning, er Bibelen."

Følgende Exempel vil vise, hvorledes denne Indflydelse har gjort sig gjældende. Russin blev som Dreng af sin Moder tvungen til at læse hele Bibelen, „omrent en Gang om Året", og til at lære lange Kapitler udenad: „Det er denne Disciplin", siger han, „omhyggelig, grundig og bestemt, som den var, der har givet mig Evnen til at behandle enhver Opgave med Omhu, og som ligeledes har lært mig at

værdhætte god Literatur". Bowen siger, at Rustin var „det nittende Aarhundredes største Mester i rent, selvstændigt, kraftigt og veklingende Engelsk“.

Macaulay anbefaler Bunhans Bøger som „uvurderlige for Enhver, der ønsker at erhverve sig et udstrakt Kunsthed til engelsk Sprogbrug“. Og Bunhans Sind var gjennem stædig Læsning fuldstændig gjennemdyret af den hellige Skrift; han tænkte dens Tanker, talte dens Ord og gjorde Brug af dens Lignelser“.

Hvad er det for literære Fortrin, som Bibelen har, og som gjør den til Verdens bedste og betydningsfuldeste Bog, selv om den alene bedømmes fra et literært Standpunkt? Vi ville her som Eksempler nævne tre af disse:

Kortfattethed. Dette betyder, som Charles Reade udtrykker det, at være i Stand til at skabe en Stemning eller skildre en Begivenhed med de færreste Ord, med nogle „raske Pennestrøg“. En Shakespeare-Kritiker har henledt Opmærksomheden paa det begrændede Ordforraad, som denne store Digter benytter i Fremstillingen af Macbeth. Skiftelsen i Stuespillet af dette Navn. Men Bibelens Skribenter overgaa Shakespeare i denne Retning. Tænk paa de saa Ord, som i det nye Testamente ere benyttede for at fremstille Peters Karakter. Alt er ikke fortalt i Bibelen, men meget er overladt til Læserens Indbildungskraft.

Naturlighed. Det, der gjør en Fortælling jævn og naturlig, er Benyttelsen af almindelige Ord, korte Sætninger, ingen indviklede Bendinger og Udtryk og indbyrdes Forbindelse mellem de Tanker, der fremhættes. Hele Bibelen er i Overensstemmelse hermed. Dersom Bibelen er vanskelig at forståa for Nutidens Ungdom, da skyldes dette maaest den Omstændighed, at den hellige Skrift ikke læses saa meget nu som i tidligere Tider, men mulig ogsaa, at Sproget har gjennemgaaet visse Forandringer og er forskjelligt fra det, som benyttedes i de ældre Bibeloversættelser, og endelig er jeg overbevist om, at dens Forståaelse vanskeligt gjøres paa Grund af den uheldige Inddeling af Bøgerne i Vers — en Arv fra den mørke Middelalder. Alligevel er Bibelen et ypperligt Eksempel paa Naturlighed.

Udtryksmaade. Bibelens Fremstilling er saaledes, at den kan saa Billeder til at vise sig for vort indre Blit. Man kan ikke læse den hellige Bog uden at komme til denne Erkjendelse. Lige fra Skabelseshistorien til Abenbaringens Bog er den hellige Skrift fuld af Udtryk og Bendinger, der for vort aandelige Syn afgrenge og fremmiane Billeder af de skildrede Begivenheder paa en Maade, som ingen anden Bog kan fremvise Magen til. Tag disse to Skriftsteder som Eksempler:

„Samler eder ikke Skatte paa Jordens, hvor Møl og Rust fortære, og hvor Dyre bryde ind og stjæle; men samler eder Skatte i Himmelens, hvor hverken Møl

eller Rust fortære, og hvor Thve ikke bryde ind og stjæle; thi hvor din Skat er, der vil ogsaa dit Hjerte være."

"Og se, en Herrens Engel stod der (foran Peter i Fængslelet), og et Lys straalede i Hængerummet, og han slog Peter i Siden og vækkede ham og sagde: „Staa op i Hast!“ og Lænkerne faldt ham af Hænderne. Og Engelen sagde til ham: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler paa!“ Og han gjorde saa. Og han siger til ham: „Kast din Kappe om dig, og følg mig!“ Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste ikke, at det, som stede ved Engelen, var virkelig, men mente, at han saa' et Syn."

(Fortsættet.)

Profeten Joseph Smith.

En af de Findvendinger, som vore Modstandere gjøre, naar vi fremkomme med den Paastand, at Joseph Smith indtager en ledende Stilling i den religiøse Verden i denne Uddeling, er, at han ikke fremsatte nogen Lærdom, som Menneskene ikke kendte før hans Tid. Og derfor er han efter deres Menning ikke en inspireret Herrens Ejner.

Det er paa en Maade sandt, at han ikke fremkom med et nyt Evangelium til Verden — et Evangelium, som ingen før havde kendt eller hørt noget om. Det Budskab, som han bragte, var det samme guddommelige Ord, som lød i gamle Dage, og som kendtes af dem, der den Gang kom ind under Inspirationens Røst. I Virkeligheden var de Aabenbaringer, som blevne givne gjennem Profeten Joseph, ikke nye, men ligesaa gamle som den evige Sandhed selv. I disse Aabenbaringer finde vi dog mange store Sandheder, som Menneskeheden i vor Tid enten har glemt eller aldrig hørt eller betragtet fra dette Synspunkt, og derfor lader det sig ikke nægte, at Profeten gav Verden mange nye Sandheder.

Vi skulle her fremføre nogle saa Exempler.

En af de første Sandheder, der blev aabenbaret til Joseph Smith og gjennem ham til Verden, var den, at Frafaaldet fra den oprindelige Kirke var saa almindeligt og fuldstændigt, at ingen Sekt eller noget Trossamfund i Verden var i Besiddelse af Kristi usorfalskede Lære. Dette var noget nytt for Verden. De Kristne lærtedels, at Kirken hele Tiden havde været paa Jorden, men var blevne reformed og forbedret, dels, at Kristi Kirke er „usynlig“ og omfatter Medlemmerne af alle disse Kirker. Joseph Smith blev belært om, at alle disse Menninger vare urigtige. Dette var en ny Lærdom, men det var nødvendigt, at denne Sandhed blev tydelig fremsat; thi Menneskene kunne ikke frigjøre sig for Apostasiens Magt, før de indse, at den strækker sig over hele Kristenheten.

Profeten Joseph lærted, at de aandelige Gaver, som sandtes i den oprindelige Kirke, vare blevne gjengivne. Dette var nytt, fordi de andre Kirker enten nægtede disse Gavers Tilstedeværelse med den Motivering,

at da de vare unødvendige, vare de affkaffede, eller ogsaa udførte de alle Slags Humbugs-Mirakler. Joseph Smith læerte, at de Syges Helbrede, Profetiens Gave og Udsørelsen af kraftige Gjerninger vare Tilføjendegivelser af den Helligaands Kraft.

Læren om Guddommen, saaledes som Joseph Smith fremsatte den, var ny for Verden i vore Dage. Den hellige Skrift lærer os at kalde Gud vor Fader og viser os vort Slegtskabsforhold til ham, men den kristne Verden havde glemt dette, og da denne store Sandhed blev forkyndt igjen, var den ny. Kristenheten betragtede Gud for at være „ubegribelig“, usædlig, en absolut Gaade; men igennem Åabenbaringerne i denne Uddeling viser Gud sig for os som vor Fader ligesom i Bibelen — en Fader, der hjælper og vejleder sine Børn, saaledes at de kunne opnaa den Øphøjelse og Herlighed, som han selv besidder. Dette er nytt for Verden.

Profeten Joseph forkyndte Læren om Menneskets Forudtilværelse. Bibelen viser os, at denne Sandhed blev lært og forstaaet i forrige Tidsalder, og nogle af Kirkesædrene, som f. Exempel Dregen, lært dette, men da Profeten Joseph fremkom med den Lærdom, var den ny for Kristenheten i Almindelighed.

Læren om Frelse for de Døde er en anden guddommelig Sandhed, der kom til Verden som noget nytt, uagtet den er fremsat i det nye Testamente. Medens en Del af Kristenheten troede paa en Skjørsild, i hvilken Sjælene blev pinte, indtil de vare stikkede til at indgaa i Himlen — Tortur var Middelalderens hndede Bodsmiddel — forkastede en anden Del af Kristenheten Læren om Skjørsilden og gjorde Isdøjen stor nok til, at den kunde rumme Alle, og de, som kom der, maatte blive der i al Evighed og udstaa de frygteligste Pinsler. Profeten forkyndte Frelse for Alle, Døde saa vel som Levende, der vilde tro paa Jesu Kristi Frelsergjerning og adlyde hans Evangelium. Han lært, at Guds Barmhjertighed aldrig ophører, og at ingen Sjæl, som kan forløses her eller herefter, vil blive fortapt. Han lærte os, at paa Grund af Evangeliets ForkynELSE og dets Ordinancers Udsørelse bliver Frelsen tilbuddt os baade her og paa den anden Side Sløret. Er der nogensinde blevet åabenbaret en herligere Sandhed? Og den var ny for Verden.

Endvidere de vidunderlige Åabenbaringer, vedrørende Amerikas tidligere Indbyggere, der ere fremkomne gjennem Mormons Bog, og Beskyningen af det gamle Egyptens Civilisation i Abrahams Bog; disse 2 åabnede hver især en hel ny Arbejdsmark for Menneskets Tænkeevne og gave et Indblik i Ting, der tidligere vare ukjendte.

Det var Joseph Smiths Mission at forberede Verden for Herrens Komme. Som en vigtig Del af denne Mission siktede han det særlige Hverv at vende Børnenes Hjerter til Fædrenes og Fædrenes Hjerter til Børnenes. Dersor blev Fortiden åbnet for hans Blif, og Historiens mang-

lende Blade blevet lagte i hans Haand, saaledes at han kunde forene de forskjellige Afsnit til et sammenhængende Hele.

Dette var Profeten Josephs Mission. Den er endnu ikke forstaet af dem, som kun bestjæltige sig lidt med de Ting, der høre Guds Rige til, men naar dette Rige er blevet oprettet paa Jordens, og Fred og Retfærdighed hersker, da vil Verden høde Profeten Anerkjendelse for det Arbejde, han udførte, og for den Blads, han indtog i Kampen for Herrens Sag og i Sandhedens Sejr over Bildfarelser.

Deseret News.

Lørdag den 15. Februar 1913.

Den Skandinaviske Missions Søndags-skoler.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige repræsenterer den mest fuldkomne Organisation, som findes i noget Samfund. De forskjellige præsiderende Quorummer, dens Stabs- og Wardinddeling og Præste dommets Grader og Embeder udgjøre en Organisation, der er saaledes indrettet, at den kan udføre alle de Ting, som Gud har i Sinde at udføre i vore Dage. Foruden Præstedommets Quorummer og Embeder er der i Kirken oprettet forskjellige Foreninger, der ledes og bestyres af Præstedømmet, men ikke udgjøre Dele af dette. Disse kaldes Hjælpe-organisationer. Ordet „hjælpe“ er i dette Tilsætte den mest direkte Oversættelse af det engelske »auxiliary« og betyder, at de ere en hjælp for Præstedømmet i Udbredelsen af Evangeliet og i at undervise de Hellige om dets Principper.

Den største og maaest ogaa den vigtigste af disse Organisationer er Søndags-skolen, som udfører et mægtigt Arbejde, idet Børnene igjennem den belærer om Evangeliets Principper, og hjælper til at gøre dem til nyttige Medlemmer af Kirken, og alle Begne, hvor Kirken er organiseret, udføre Søndags-skolerne et velsignelsesrigt Arbejde.

I den skandinaviske Mission have disse Skoler mindst ligesaa megen Berettigelse og Betydning som nogen andre Steder, og de indløbne Årsrapporter fra 1912 vise, at de ogsaa her udfører et stort Arbejde. Der er 25 Skoler i Missionen, 15 i Danmark og 10 i Norge, med 191 Bestyrelsesmedlemmer, Lærere og Lærerinder og 1101 Elever. Gjennemsnitligt møde 64 % af disse Elever hver Søndag hele Året. Naturligvis ere mange af Skolerne smaa ude paa Landet, hvor Kirken kun har faa Medlemmer. Den mindste Skole i Missionen er Narvik, Norge, der har 8 Elever; men Norge har ogsaa den største Skole,

nemlig Kristiania, med 164 Medlemmer. Derefter kommer Aarhus med 134, Bergen med 118 og Kjøbenhavn med 106 Elever. To af Skolerne have 5 Klasser, fem 4, fem 3, ni 2 og fire 1 Klasse.

Hedt vi anerkjende Søndagskolearbejdets Bethydning for den opvogende Slægt, kunne vi ikke nockom opmunstre vore Søskende til at interessere sig for de Skoler, der ere oprettede i deres Midte, ved at sende deres Børn til dem og ved selv at komme, saa ofte Lejlighed gives. Det er af Bigtighed, at vore Børn opcères i Evangeliets Lærdommme og Principper og blive underviste i det, som er ret og godt. Vore Søskende kunne gjøre meget for at fremme Søndagskolearbejdet, og det burde være enhver Sidste-Dages Helligs Opgave og Formaal at forsøge paa, i Løbet af dette Åar at forøge Elevantalset i vore Skoler samt i alle Maader at støtte Skolernes Gjerning.

Et Hefte med Søndagskolelektier for alle Børneklasserne er under Udarbejdelse, og vi tro, at det vil blive af stor Værdi for vore Skoler. Det vil være færdigt til Føraarskonferencerne, og det er Meningen, at alle Missionens Skoler, baade store og smaa, skulle benytte de Lektier, som dette Hefte indeholder, saaledes at Søndagskolearbejdet kan blive mere ensartet og systematisk, end det er for Tiden. Vi ville derfor venligst opfordre alle Skolernes Bestyrere til at indrette deres Lektier fra nu af og til Konferencen saaledes, at Klasserne kunne tage fat paa de nye Lektier i Maj Maaned.

J. S. S.

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Brødre ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem: John Berntsen, Arthur L. Olsen og Herman O. Christensen fra Kristiania; J. Henry Christiansen og James Andersen fra Kjøbenhavn og Walter E. Fridal fra Aarhus. De forlode Esbjerg den 11. og Liverpool den 14. Februar med Dampskibet „Tunisian“.

Kørslyttelse. 2Eldste James Hansen, som hidtil har arbejdet i Aalborg, er beskikket til at virke Resten af sin Missionstid i Kjøbenhavns Konference.

Ankomst. Følgende 2Eldster fra Zion ankom den 1ste Februar for at virke som Missionærer i Skandinavien: Joseph J. Christiansen, Emery, Utah; Lawrence Hansen, Bear River City, Utah; Andrew Amundsen og Jens P. C. Egelund, begge fra Salt Lake City, Utah.

Beskikkesser. Disse Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse: Joseph J. Christiansen, Aalborg, Lawrence Hansen, Trondhjem, Andrew Amundsen, Kristiania, og Jens P. C. Egelund, Aarhus.

Ere de Sidste-Dages Hellige Kristne?

Af Joel Richards i »Millennial Star«.

Jeg overværede for nogle Uger siden et Foredrag om „Mormonisme“ i en af de sekteristiske Kirker. I dette Foredrag sagde Taleren, at Mormonerne efter hans Menning ikke vare Kristne, „thi“, sagde han, „dersom de ikke anerkjende Jesus Kristus som et Forsoningsoffer for Synd, da ere de ikke Kristne“. Denne Udtalelse er meget misvisende; Foredragsholderen har enten med Billie og i en ond Hensigt søgt at fordreje de Sidste-Dages Hellige Lære for at skabe forøget Uwillie imod dem, eller ogsaa er han sorgeligt uvidende om det Emne, han taler om. I begge Tilfælde er han i en beklagelig Stilling.

Er det muligt, at vor Ven, da han forberedte sit Foredrag om „Mormonismen“ og undersøgte Mormonkirkens hellige Skrifter, ikke skulde have fundet et eneste af de mange Skrifststeder, som omtale Kristi Forsoning? Har han overset den tredie Trosartikel, som lyder saaledes: „Vi tro, at alle Mennesker formedes af Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer“? Af! Jeg er bange for, at denne Fortolker af Mormonismen, ligesom saa mange andre af samme Slags, har saact sine Oplysninger fra meget upaalidelige Kilder. Hvad maatte man tro om en Dommer eller Edsjoren, der i Retten vilde afgive sin Æjendelse imod en anklaget Forbryder, før han havde hørt Forsvaret? Man vilde raabe: „Uretfærdighed!“ Paa samme Maade erkære vi det for at være ubbilligt og uretfærdigt, at Mennesker prøve paa at forklare de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdommme, forinden de fra paalidelig Kilde have staffet sig Oplysninger om dem!

I Mormonkirken er der ikke nogen Læresætning, som indtager en mere fremstuds Plads end Kristi Forsoning. Uden Forsoningen vilde Ingen blive frelst, men ved den kan hele Menneskeslægten frelses ved at tro paa Frelseren og adlyde hans Besalinger. Dette er et af de Sidste-Dages Helliges Grundprincipper. Vi ere enige med Foredragsholderen, naar han siger, at et Menneske, som ikke tror paa Kristi Forsoning, er ikke en Kristen, men naar han kommer til den Slutning, som han kom til ved denne Bejlighed, at Mormonerne ere saadanne Vantro, da tager han grundigt fejl. Vor Literatur er fuld af Henvisninger til Forsoningen og dens uindskrankede Stilling som Evangeliets vigtigste Læresætning, og Kirkens Eldster vedblive at forkynde og lægge Vægt paa dette Emne. Forsoningen læres ikke med større Eftertryk i Bibelen end i uogen af de øvrige af Kirkens Skrifter.

Mormons Bog indeholder mange Skrifststeder, som omtale det store Forsoningsoffer, der blev gjort af Verdens Forløser. Hølgende er et Exempel paa dens Lærdommme vedrørende dette Emne: „Men Igjenløs-

ning kommer i og ved den hellige Messias, thi han er fuld af Næade og Sandhed. Se, han giver sig selv som et Syndoffer for at syldestgjøre Loven for alle dem, som have et sønderknust Hjerte og en angergiven Aland, og for ingen Andre kan Loven syldestgjøres." (2. Nephi 2: 6, 7.)

Pagtens Bog er ikke mindre tydelig i sine Lærdomme om Forsoningen, hvilket vil ses af følgende Citat: „Og dette er Evangeliet, det glade Budskab, som Røsten fra Himlen vidnede for os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for Verden og bære dens Synder og helliggjøre og rense den fra al Uretfærdighed; at Alle kunde blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt og skabte ved ham, han, som helliggjør Faderen og frelser alle hans Hænders Gjerninger, undtagen disse Fortabelsens Børn, som fornægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham.“ (Pagtens Bog 76: 40-43.)

Den kostelige Perle fortæller os, at Herren befalede Adam at velcøre sine Børn om dette Princip, kalde dem til Omvendelse og blive rensete ved Kristi Blod og frigjorte fra al Synd. „Saaledes maa I ogsaa fødes igjen til Guds Rige af Vand og Aland og renses ved Blod, ja Blodet af min Enbaarne, for at I kunne blive helliggjorte for al Synd... og ved Blodet ere I helliggjorte.“ (Moses 6: 59, 60.)

Disse Henvisninger ere tilstrækkelige til at vise, at Mormons Bog, Pagtens Bog og den kostelige Perle ere enige med Bibelen i Læren om Kristi Forsoning som Evangeliets Grundprincip, og dette burde være mere end nok til at bevise, at Mormonerne ikke forkaste Messias som et Sonoffer for Synd.

Foredragsholderen fremkom med en anden Beskyldning imod os som et Bevis paa, at de Sidste-Dages Hellige ikke ere Kristne, den nemlig, at vi dyrke Joseph Smith og sætte ham højere end Frelseren. Dette er en grov Missforståelse af Mormonismen og aldeles usofsværlig. Der er absolut ikke nogen Grund til en saadan Beskyldning imod de Sidste-Dages Hellige, thi der findes ingen Steder i vor Kirkes Literatur blot en Hentydning til en saadan Tanke. Det er sandt, at vi anerkjende Joseph Smith som en Guds Profet, ligesom Ejajas, Jeremias, Ezekiel og Daniel, men vi dyrke ikke disse Mænd. Derimod dyrke og tilbede vi Gud, den evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, Faderens Enbaarne i Kjødet, Verdens Frelser og Forløser og „Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham“. Det er kun ved ham og igjennem ham, at Mennesker kunne opnaa et evigt Liv, thi „der er ikke Frelse i nogen anden, thi der er ikke noget andet Navn under Himmelten, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste“. (Ap. Gjern. 4: 12.)

Vi ville igjen gaa til Kirkens Bøger, og der ville vi finde, at hver Bog er fuld af Udtryk, der vise den høje Stilling, som Messias indtager „ved Faderens højre Haand“, og den Erklæring er ofte gjentaget, at det kun er gjennem hans Navn, at Menneskene kunne blive frelste.

I Mormons Bog læse vi, at Kong Benjamin — en af Gud inspireret, hellig og retskaffen Mand — fremkom med følgende Udtalelse: „Og ydermere siger jeg dig, at intet andet Navn skal gives, ejheller nogen anden Vej eller Middel, hvorved Frelse kan komme til Menneskenes Børn, uden i og ved Kristi, Herren den Almægtiges Navn.“ (Mosisah 3: 17.) En lignende Udtalelse foreligger fra Nephi flere hundrede Aar tidligere: „Se, jeg siger eder, at saa vist som disse Ting ere sande, og saa vist som den Herre Gud lever, er der intet andet Navn givet under Himmelens, hvorved Menneskene kunne blive frelste, uden Navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talet.“ (2. Nephi 25: 20.)

Vende vi os nu til Pagtens Bog, da læse vi i 18. Kap. 23. Vers Følgende: „Se, Jesus Kristus er det Navn, som er givet af Faderen, og der er ikke noget andet Navn, hvorved Menneskene kunne blive salige.“ I den kostelige Perle finde vi ligeledes den samme bestemte Erklæring, at Jesu Kristi Navn „er det eneste Navn, der skal gives under Himmelens, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn“. (Moses 6: 51.)

Af disse Skriftsteder, hvilke kun ere nogle saa ud af mange, kan det tydeligt ses, at Mormons Bog, Pagtens Bog og den kostelige Perle alle stemme overens med Bibelen og anerkjende Jesus for at være Døren til Faarefolden og den eneste Dør, igjennem hvilken Faarene kunne indkomme i hans Rige. „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som ikke gaar ind i Faarefolden gjennem Døren, men stiger andensteds over, han er en Thy og en Røver.“ (Joh. 10: 1.)

De Sidste-Dages Hellige tro ikke, at Joseph Smith er Døren til Faarefolden, eller at Nogen kan blive frelst ved hans Navn, men vi tro, at han blev kaldet og udvalgt af Gud til at være en Faarehyrde for denne Uddeling, til at vise Menneskenes Børn Vejen til Frelse og indbyde dem til at indgaa i Guds Rige.

Efter at have gjendrevet de falske Beskyldninger, som denne Foredragsholder kom frem med i sit Forsøg paa at bevise, at de Sidste-Dages Hellige ikke ere Kristne, ville vi i Korthed betragte nogle af Grundprincipperne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og se, om de ere i Modstrid med Frelserens og hans Apostles Lærdommme. Dersom det viser sig, at de ikke stride imod disse, men at de harmonere og ere i Overensstemmelse med det nye Testamentes Lærdommme, da vil dette være et Tegn paa, at de, som hylde disse Lærdommme, ere Kristne, medens paa den anden Side de, som lære modstridende Principper, meget mere passende kunne kaldes „Ikke-Kristne“.

De Sidste-Dages Hellige tro, at Evangeliets første Princip er Tro paa Jesu Kristus; thi „uden Tro er det umuligt at behage ham“. Eftersom dette Princip er en Læresætning i saa godt som alle kristne Kirker, vil det ikke være nødvendigt at omtale det nærmere, men det er vigtigt at huske paa, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for-

kynder en levende, virksom Tro paa Frelseren og ikke en tom Bekjendelse. Sand Tro vil lede til gode Gjerninger, medens den tomme Bekjendelse kun er en død Tro. „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aland, saaledes er ogsaa Troen død uden Gjerninger.“ (Jakob 2: 26.) Enhver, som virkelig tror paa Jesus Kristus, vil udføre gode Gjerninger for derigjennem at udarbejde „deres egen Frelse med Frygt og Bæven“ i Følelsen af, at Johannes Abenbareren udtalte Sandheden, da han erklaerede, at ethvert Menneske skulde dømmes efter sine Gjerninger (Aab. 20: 13), og at Kristus har sagt, at „den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses“.

Det andet Princip i Kristi Evangelium, saaledes som de Sidste Dages Hellige forkynde det, er Omvendelse. Sand Omvendelse er Bedrøvelse over Synd; „thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død“. (2. Kor. 7: 10.) Oprigtig Omvendelse bestaar i at forsage sine Synder og vende bort fra den daarlige Vej. Dette Princip kan sikkert ikke siges at stride imod Kristi Lære, esterhøm det blev forkyndt af Johannes den Døber (Matt. 3: 1, 2), af Frelseren (Mark. 1: 14, 15; Luk. 13: 3), af Peter (Ap. Gjern. 2: 38; 3: 19), af Paulus (Ap. Gjern. 17: 30) og af alle Apostlerne (Mark. 6: 7 12).

Det tredie Skridt i Frelsningsplanen, ifølge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, er „Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse“. Have vore kristne Venner noget imod at kalde os Kristne, fordi vi tro, at Daab er nødvendig til Frelse? Dersom vi skulle forkastes paa Grund af denne Læresætning, da burde det nye Testamente ogsaa forkastes; thi hele dette forkynder tydeligt, at Daaben er en vigtig Ordinance i Jesu Kristi Evangelium. Frelseren sagde til Nikodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3: 5.) Efterhøm Frelse ikke kan opnaas udenfor Guds Rige, og der kun er een Dør, der leder ind i dette Rige, da er Daab nødvendig; thi kun igjennem den Ordinance kan et Menneske blive „født af Vand“. Kristus besattede sig ikke med ligegeyldige Ting, og da han blev døbt af Johannes for at „opfylde Alt, hvad ret er“, da vidste han nøjagtigt, hvad han gjorde. Denne Begravelse i Vandet skulde være et Forbillede for Alle, som vilde følge ham, hvad enten de varige Rige eller Fattige, Slaver eller Fri, Mænd eller Kvinder, der var ingen Undtagelser. Jesus erklaerede, at de, som blev døbte med Johannes' Daab, „gave Gud Ret, men Fariseerne og de Lovkyndige have foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke blev døbte af ham“. (Luk. 7: 29, 30.) Hvor mange saakaldte Kristne er der ikke i Dag, der paa samme Maade som Fariseerne og de Lovkyndige i gamle Dage forkastte Daaben?

I sin sidste Besaling til Apostlerne hød han dem gaa ud i al Verden og forkynde Daab til alle Mennesker. (Matt. 28: 19; Mark. 16: 15, 16.

Peter adløb denne Besaling paa Vinsefestens Dag, da han sagde til den forsamlede Mængde: „Omvender eder, og hver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse.“ (Ap. Gjern. 2: 38.) Efter at Saulus havde omvendt sig, blev han af Ananias besat at „staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte“. (Ap. Gjern. 22: 16.) Følgende Skriftsteder indeholde Beviser for, at Daaben er et vigtigt og nødvendigt Princip i Kristi Evangelium: Mark. 1: 1, 4, 5; Jøh. 3: 23; Ap. Gjern. 8: 12, 38; 10: 48; 16: 15, 33; 18: 8; 19: 5; Rom. 6: 3-6; Gal. 3: 27; Kol. 2: 12; 1. Peter 3: 21. Det vil saaledes ses, at Læren om Daabens Nødvendighed, saaledes som de Sidste-Dages Hellige forkynde den, er bibelst. Det er derfor en kristen Lære i Ordets fuldeste Betydning.

Det fjerde Skridt paa Vejen til Frelse og et, der er lige saa vigtigt som de allerede omtalte, er „Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave“. Ligesom et Menneske er „født af Vand“ ved Daaben, saaledes bliver han „født af Vand“ ved at modtage den Helligaand ved Haands-paalæggelse af en bemyndiget Herrens Tjener. Uden denne Fødsel „af Vand og Vand kan han ikke indkomme i Guds Rige“. Eftersom den Helligaand kun gives til dem, som adlyde Gud (Ap. Gjern. 5: 32), kan et Menneske ikke modtage denne Vand, før han har taget de Skridt, som gaa forud for dens Modtagelse. Som allerede fremsat ere disse Skridt: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse. Johannes den Døber lærté sine Disciple, at Omvendelse og Daab i Vand ikke vare tilstrækkelige for dem, men at de ogsaa skulde døbes med den Helligaand af Jesus, som snart vilde komme. Medens Frelseren selv personlig var paa Jordens, blev den Helligaand ikke givet (Joh. 7: 39); men han lovede sine Disciple, at naar han gif bort, vilde han sende dem „en anden Talsmand... Sandhedens Vand“. (Joh. 14: 16, 17, 16: 7.) Lige før sin Himmelfart sagde Kristus til sine Apostler: „Se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive isørte Kraft fra det Høje.“ (Luk. 24: 49.) Apostlerne forbleve i Jerusalem, som det var dem besat, og de modtog den forjættede Talsmand paa Vinsefestens Dag. Efter at den Helligaand var udgydt over dem og under dens Indflydelse stod Peter frem og sagde til de Troende, at de, som vilde omvende sig og blive døbte i Jesu Kristi Navn, skulde „modtage den Helligaands Gave. „Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som ere langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde“. (Ap. Gjern. 2: 38, 39.) Saaledes se vi, at Talsmanden blev lovet til Alle, som vilde anname og adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.

Som Bevis paa, at den Helligaand bliver givet ved Haandspaalæggelse af Saadanne, som have Myndighed fra Gud til at handle i hans Navn, henviser jeg til det 8. Kapitel i Ap. Gjern. Filip forkyndte

Guds Ord til Samaritanerne. Mange troede og blev døbte af ham. Apostlerne i Jerusalem sendte da Peter og Johannes til Samaria, „og da disse vare komne derud, bade de for dem om, at de maatte faa den Helligaand.... Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand“. Endvidere læse vi, at da Paulus besøgte Ephesus, fandt han tolv, som paastode, at de vare døbte med Johannes' Daab. Han spurgte dem, om de havde modtaget den Helligaand, men de svarede, at de „havde ikke engang hørt, at der er en Helligaand“. Paulus, som vidste, at Johannes havde undervist sine Disciple om Alandens Daab, kom ganske naturligt til den Slutning, at disse Mennesker ikke vare blevne døbte af En, som havde Myndighed fra Johannes, og han døbte dem dersor i „den Herres Jesu Navn. Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger og profete-rede“. (Ap. Gjern. 19: 1-6.)

De ansørte Skrifsteder vise tydeligt, at det nye Testamente lærer, at Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave er en nødvendig Ordinance i Evangeliet, og at denne Ordinance skal følge efter Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. De Sidste-Dages Hellige kunne dersor ikke dadles, fordi de tro paa og forkynde disse Lærdomme. Dersom det er Hedenskab at forkynde disse Principper, med hvilken Benævnelse nogle af vore sekteristiske Præster betegne „Mormonismen“, da maa det nye Testamente ogsaa være Hedenskab, estersom det lærer det samme.

Mormonkirken er ikke Joseph Smiths Kirke. Den er Jesu Kristi Kirke, bygget paa „Apostlers og Profeters Grundvold, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnen“ og er over alle Ting i Kirken. Ligesom „Alanden er Kvindens Hoved, saaledes er Kristus Menighedens Hoved“, og den bærer hans Navn. Da Joseph Smith organiserede Kirken i disse sidste Dage, var han kun et Redstab i Guds Haand og fulgte de Besalinger, som han fik gjennem Alabenbaring. Eftersom det er Kristi Kirke, maa det Evangelium, som læres i denne Kirke, være Kristi Evangelium. Dette er ikke et nyt Evangelium, men det gamle, gjengivet paany. Dette er Grunden til, at det harmonerer saa fuldkomment med de Lærdomme, som Jesus og Apostlerne forkyndte i Tidernes Midte.

Det er blevet paavist i denne Artikel, at de Sidste-Dages Hellige tro paa Kristi Forsoning som det store Syndoffer, og at Frelsen kan gjennem hans Navn kan komme til Menneskenes Børn. Det er ogsaa blevet vist, at Evangeliets første Principper og Ordinancer, saaledes som Mormonerne forkynde dem, ere nojagtig de samme, som Frelseren og hans Apostler læerte, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er bygget paa den samme Grundvold som den oprindelige Kirke. De samme Gaver, Kræster og Belsignelser, som gjorde sig gjældende i Apostlernes Dage, findes i denne Kirke, hvilket mange Tusinde af dens Medlemmer

funne bevidne. I Lyset af disse uomstødelige Kjendsgjerninger vil det ses, at de Sidste-Dages Hellige ikke alene have Ret til at falde sig kristne, men at de have større Ret til at falde sig saaledes end nogen anden Kirke i Verden.

Dødsfald.

— S. C. Møller. Eldste Søren C. Møller døde den 30. Oktbr. 1912 i sit Hjem i Preston, Idaho. Br. Møller blev født den 29. Maj 1853 i Højslev Sogn, Skive, Danmark, og annamede Evangeliet i 1879 i Randers og emigrerede samme År til Utah. Han døde som en trofast Sidste-Dages Hellig og efterlader sig Hustru og 6 Børn.

Missionærernes Rapport for Januar 1913.

Konferencepræsident	Konference	Gatal Missionærer	Efterer omfattet	Bøger omfattet	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samkaler	Væder afholte	Døbe	Ørbudtede	Born beflygtede
James C. Bolander	Aalborg	10	3952	48	1972	287	39	4		4
Peter H. Sørensen	Aarhus	19	9915	120	4539	398	113	3	4	8
Henry A. Bjørkman	København	16	13433	620	6852	313	110	3	3	6
Hyrum D. Jensen	Bergen	15	9219	253	4175	687	74	4	3	
C. M. Nielsen	Kristiania	20	8519	85	2563	467	82	5	12	1
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	8	2304	149	2535	274	50			1
Totalsum for Missionen		88	47342	1275	22636	2426	468	19	22	20

Ovenstaende Rapport for Januar viser, at det største Arbejde gjenemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Københavns Konf. 840, 2. Bergens Konf. 615.

2. Bøger omsatte.

1. Københavns Konf. 39, 2. Trondhjems Konf. 18.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Københavns Konf. 428, 2. Trondhjems Konf. 317.

4. Evangeliske Samkaler.

1. Bergens Konf. 46, 2. Trondhjems Konf. 34.

Innehold:

Det nye Testamente Indflydelse paa Literatur og Historie	49	Missionsmønster	57
Profeten Joseph Smith	54	Ere de Sidste-Dages Hellige Kristne?	58
Redaktionelt:		Dødsfald	64
Den kandinaviske Missions Son- dagsskoler	56	Missionærernes Rapport	64

Udgivet og forlagt af Martin Christopher, Horsgade 11, København N.

Trust hos A. E. Bording (B. Veterien).